

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљев трг“ до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скупуљача или на пошти. Цена је листу: селима, које улазе у састав општине а која је већ претплаћена, чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механицима из унутрашњости годишње 16, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих командира полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи не враћају се.

ЧОВЕК КАО ЗЛОЧИНАЦ

од М. П. Јовановића.

(НАСТАВАК)

За физички атавизам нема, како вели наш аутор на крају овога одељка, још доказа, а психички атавизам, ако бисмо и допустили да га има, не би објаснио постанак злочиначки све дотле, док се не би доказало да већина тако званог незлочиначког света, па и света из виших и најбољих редова друштвених, нема у себи ничег заједничког са склоностима предака доисториске доби, или с људима дивљих раса, или с данашњим дивљацима; све док се данашњи цивилизовани свет не би ослободио оних осодина, које се брижљиво крију под покривалом нарочито однегованог лицемерства, да би у подесним приликама узбуктале свом силним својом, у прах претвориле све што је моралност подигла, те тако човека модерне цивилизације, који се толико размеће и хвалише својом моралношћу, показале у свој наготи и гадној бестијалности му.

* * *

За доказ своје теорије, криминално-антрополошка школа позива се и на то какво је дете као злочинац. Узимљући да је склоност ка злочину, нарочито онаква каква се јавља у злочинаца из навике, особина која лежи у индивидуалној конституцији, она је сматра урођеном свима људима у добу детињства, само је код већине људи доцнији спољашњи повољни утицаји поправљају или бар потисну, а код неких остаје онака каква је и првобитно била. И тако потоњи злочинац није ништа друго него дете какво природа даје. „Клице моралнога лудила и злочиначке природе, вели Ломброзо, нису неки изузетак него правило у првој периоди човекова живота, онако исто као што у ембрија редовно налазимо форме, које су у одрасла човека, ако остану, анормалије. Дете, а то је човек без моралнога чувства, није ништа друго него оно што психиатри зову морално лудим а ми урођеним злочинцем. Често и сувише рано дете показује нападе гнева, људи, осветљивости. Сва деца лажу, нарочито находчад; задовољство им је лагати. Лажу, да би добили какву посласицу, да би избегли казну, често из сујете, а понајчешће за то, што их томе гони унутрашњост њихова, њихов још неразвијен осећај за истину. Свирепост је једна од најобичнијих карактерних црта детињства. Дете у опште претпоставља зло добром, више је свирепо него добро, јер му се само тиме дух силније јавља, те само тако и може да покаже неку снагу своју. За то деца радо лупају мртве предмете, убијају ситне животиње и муче их“. Даље, Ломброзо налази у деце карактеристичну црту: да не маре за рад, нарочито издржљивији, а воле игру; да хоће непрестано да мењају место и предмете игре; да су сујетна и охоло уображљива, а то је главна црта лудила за величином и урођеног злочинца; да, као дивљаци и злочинци, ни они не разбирају за последице. Из тих факата објашњава се, вели Ломброзо, са свим просто, за што у депота може да ухвати корена moral insanity (морално лудило) — за то што страстима њиховим од младости никаквих преграда нема, а морално лудило није ништа друго него продужење навика из младости, васпитањем непрекинутих. „Па пошто су moral insanity и злочина склоност врло сродни, то и сви велики злочинци још из детињства показују зле склоности.

Питање, да ли је човек од природе добар или рђав, као и да ли се у опште рађа с тим, па било као добар или рђав, или, може бити, кад се рађа и на свет долази, није ни добар ни рђав — то питање од вајкада, па и данас, спорно је код философа, педагога и природњака. Тако звана позитивна, криминално-антрополошка школа италијанска с тим је са свим на чисто: она узима да човек долази на свет с клицом злочиначке природе. Али зар је дете равно злочинцу само за то што нема алтруистичког осећања и што ради егоистички? Да ли је оно што и злочинац само за то што се веома љути, што лаже, што радо разбија и уништава предмете, што је, може бити, свиреп? Ови појави, пре свега, могу бити само ређи изузетак, а после они се могу протумачити самом природом организма уопште. Нагон одржања, који влада свом органском, живом природом, силап је нарочито у деце, јер у њему је до извесног доба једина могућност за живот детета. Има доста деце која не лажу, не краду, која воле и милују животиње, која нису гневна; егоистична су, али то долази из оне прве и најглавније дужности њихове, која је у томе што морају да живе, а живети могу само тако ако на рачун других расту и развијају се. Тек готов организам у стању је да не буде само егоистичан него да и другима чини и даје што.

Дете је равно злочинцу, вели Ломброзо, а по томе, што је без осећаја моралности. Наравно да у њих тога осећаја нема, али је ипак та разлика, што се у детета с даљим телесним и умним развитком развија и моралност, док у злочинца она је услед ненормалних прилика и утицаја остала неразвијена. У детета нема осећаја моралности само за то, што ни у ембрионалном стању нема за тај осећај никаква засебна органа, нема никаква локализована центра у мозгу, с којим би као са седиштем за осећање моралности било дете рођено. По рођењу дете стане примати чулне упечатке с поља, којих ће, што је дете старије, бити све више, тако, да ће се стално груповати читаве гомиле све нових представа у мозгу, којима се богати и све више развија интелигенција, а тек с овом, утицајем подражавања, угледања, опомена и поука, постаје и оно што зовемо моралним покретачем и моралним осећајем. Посматрања казују да то бива у детињем добу врло лагано. Морални осећај није особина душе која би се већ налазила негде у централној нервној системи, него је производ дуге необично компликоване радње духа у коме наслеђени природни дар, општи психички развитак и васпитање имају најбитнијег и најзначајнијег удела. Осећање моралности није урођено него се развија поступно и лагано као и многе друге особине и подобности душе. У својој расправи о кривичној одговорности и злочину, на годишњем скупу немачких психиатара у Вајмару, 1891., тврди Пелман да не може бити диспозиције за вршење кажњивих дела, јер ова зависи од спољашњих прилика, а много што шта, што урођеним зовемо, само је производ времена и околности, које кад пређу врло често нестаје и многог чега што смо тако држали за „урођено“. Тако исто, вели даље, ни морални осећај није урођен него задобивен, само је последица прилагођавања живота социјалним одношјима који владају. Злочинац држањем и поступцима својим у нечем подсећа на дете и по нечему се виде једнаки, али се у даљем одмах виде и разлике. Дете је на путу нормалнога развитка и оно што чини одговара увек степену на ком је стање организације његове, а злочинац је већ пре-

шао развитак своје индивидуалности и оно што чини производ је нормално израђене, разборите воље његове или је производ психичког стања, коме сметају какви абнормни утицаји. Злочинац, могло би се рећи, има неких детињих особина које га чине сличним детету, али дете нема ничег што би било особина самога злочинаца.

Свакојако има случајева да деца у нежној младости учине какав тешки злочин против својине, нарочито против лица (напред смишљено убиство, разбојништво итд.), и то с толико разбора и хладнокрвности, колико не показује ни најпрепруденији стари злочинац. Указујући на те случајеве, у новије време износи се нарочито то, како ти млади злочинци ова зла дела не само чине без икаква зазора и трага моралнога осећања, него их и са свим признају и о њима говоре. У томе се хоће да види доказ, да је злочинац већ у детету развијен, да је рођен као злочинац. Али тих необичних случајева у свој криминалности толико је на броју мало, да готово ишчезавају. Они се могу приметити тек само у оним великим варошима, у којима су светле и мрачне стране модернога културнога живота најчудније процветале и плода донеле. »Ако деца прерано западају у злочин, то, вели *Тард*, долази из неког социјалног узрока, никако не из каквог физиолошког узрока. Таке деца има само у врло насељеним и веома цивилизованим центрима, никако не и на селу«. И заиста, оних ужасних примера јако развијене интелигенције и уз то потпуног оскуцавања сваког осећања код младих злочинаца има само у великим варошима скоро свих земаља; само на земљишту великоварошкога живота налазе обилне хране ове отровне биљке. Двоје нарочито чини, да се ту развију ова чудовишта. Једно је, што су баш у великим варошима деца још у најранијој младости својој, због тешке борбе за живот, принуђена од стране родитеља и старатеља својих да заслужују себи што год издржања. У грубој борби с тешкоћама живота та се деца изуче сувише рано мислити, довијати се, лукаво и хитро употребити сваки тренутак који би им могао користити донети. На тај начин интелектуална страна духовнога живота ненормално рано се буди, сувише једнострано сазри, а срце и племенитост у наравима заостају, остају неразвијени, пренебрегнути. Друго, што у такве деца изазива тежњу ка злочину и по кашто праве их у том погледу чудовиштем, јесте подражавањем истим или сличним примерима. Другима у свему подражавати, ту је права зараза, чије су жртве тим сигурније, што су така млада лица већ одгајена у том правцу да се намамљивању не умеју одупрети. Сва така деца-злочинци показују прерану интелигенцију, којој се дивити морамо, а никаква трага од развитка душевности; она с највећим лукавством и окретношћу кују своје планове; с највећом мудрошћу извршују све што им треба, спремни су увек да испреду сву мрежу лажи у одбрану своју, а у души својој може бити немају ни слутње од онога што су учинили, ничега од истинског кајања, нити тога може бити, пошто у њих још није пробуђена савест.

Осем тога, многи од тих злогласних младих злочинаца по својим склоностима извесно су појав патолошки, аномалије које природа радо чини у области органскога живота; али су то увек, као каква чудовишта, само изузеци, а никако неки правац за нормалан развитак. По томе није ни мислити да је првобитна форма злочиначка изражена у природним особинама детета, да је дете од почетка злочинац, човеково биће без моралнога осећања. И заиста многи од примера, у којима се износи како је потоњи злочинац још у детињству показивао склоности ка злочину, не тичу се ни мало природа нормалних него патолошких, што се често јасно казује и самим особинама телесним, знацима телесне дегенерације. Извесно је да није оправдано преносити на свуколику децу оно што је нађено код малог броја ненормалних младих злочинаца, да није оправдано из појединих сумњивих случајева правити опште закључке. Свој деци приштити злочиначке склоности тако је ексцентрично, као и све злочинце сматрати за невину децу...

(Наставиће се).

ЦРТАЊЕ И ЊЕМУ СЛИЧНИ ПОСЛОВИ

(НАСТАВАК)

При скицирању околине, предела, треба се увек служити тако званом »конвенционалним знаковима«, који се употребљавају у мапама и војничким картама. Ти знаци су свуда раширени и свуда их разумеју, разумеју их чак и они људи, који их нису проучавали. Скица, у којој су конвенционални знаци, јасна је и прегледна, човек је лако и брзо схваћа и увиђа да је рађено тачно и брижљиво. Те знаке може сваки иследник лако изучити, кад узме разне карте и прегледа, па се по њима у цртању тих знакова извежба. При цртању ваља пазити, да се линије повлаче чисто; где долазе удвојено, н. пр. друмови, стазе и т. д. да буду што је више могуће паралелне. У почетку вежбања ваља најпре правити крупне знакове, па ситније и ситније, докле се не постигне потребна мера. Праве линије не треба никад цртати слободном руком, већ увек лењиром; најбољи цртеж изгледа немаран и неистинит, кад су линије кривудавае.

Скицирање већег дела околине.

Ови случајеви биће доста чести. Трагови могу много пута ићи доста далеко од места, где је дело извршено. Питање шта се и како се с неке удаљеније тачке да видети, може доста важно бити; односи између једне тачке у околини према другој, могу се јасно представити само скицом. И при овом задатку прво је, да се оријентисемо, колико да се узме од предела. Ово питање је много теже решити у овом случају но у ранијем, пошто већи простор стаје више хода и прегледања, те нас много умара. Према томе у таквим случајевима морамо се претходно добро размислити, колико ћемо од околине узети. Кад то утврдимо, онда приступамо мерењу тог простора, а то чинимо корачањем. Број корака помножи се са 8, а за тим се последње место прецрта (1 корак = 80 см.), дакле н. пр. 600 корака са 8 помножено = 4800, кад се последња нула избрише, онда је 600 корака = 480 м. За тим измеримо хартију, коју желимо за тај циљ употребити, и гледамо да нађемо сразмеру између околине, коју ћемо цртати и хартије на којој ћемо да цртамо.

Рецимо да је површина, коју цртамо, дугачка 1482 корака и широка отприлике трећину дужине. Ми ћемо за цртање употребити пола табака писаће хартије у дужини (35 см. дужине и 21 см. ширине) 1482 корака пренето у метре чине 1185 метара, које ћемо ми заокружити на 1200 метара; $1200 \text{ м.} = 120000 \text{ см.} : 35 = 3428,6$, што ћемо ми као сразмерни број на 3500 заокружити, т. ј. на 1 см. хартије мора доћи 35 м. у природи, или на 1 мм. хартије $3\frac{1}{2}$ м. у природи. Сад имамо врло подесну меру; измеримо сваки део у природи, редуцирамо 35 м. на 1 см. и пренесемо на хартију. Јесмо ли дакле мерећи нашла, да једно парче друма износи 460 м., то ћемо поделити $460 : 35 = 13,1$, дакле тај друм имамо да пренесемо на хартију у 13 см. и 1 мм. Још је подесније удесити једну меру за редуцирање. Рецимо н. пр. да је предмет 320 корачаји = 256 м. дуг, докле хартија има 35 см.; сразмера: $25600 \text{ см.} : 35 \text{ см.} = 731$ износи у округлини отприлике, тако да је 1 см. хартије = 7 м. у природи. Дакле имамо: 1 см. = 7 м., 2 см. = 14 м., 3 см. = 21 м., и ту већ можемо застати и рећи: 3 см. = 20 м., т. ј. направимо на хартији линију од 3 см. дужине, коју преполовимо; свака половина представља 10 м., коју ми за тим шестаром на меру преносимо све док н. пр. 100 м. не добијемо. Том мером лако је радити. Да је сразмерни број (у место горње 700) био 900, онда би рекли 1 см. = 9 м., 2 см. = 18 м., 3 см. = 27 м., ... 9 см. = 81 м., или округло: 9 см. = 80 м. Узмемо дакле линију од 9 см., поделимо је у 8 делова и знамо опет, колико је 10 м., према чему се мера удешава.

За посао је од врло велике олакшице, кад кроз предео, који цртамо, пролази каква права линија, н. пр. друм, стаза, железница, водовод, плот, међе од њива и т. д. Кад имамо такву линију, онда је посао врло лак, и ми бисмо препоручили да се у потребном случају операциони основ мало помакне, само ако се тиме може добити таква права линија (базис). Дакле на скици морамо нацртати више но што је безусловно потребно, али у толико више посао нам је лакши и поузданији. Не нађемо ли такву праву линију никако, што ће се ретко десити, онда је створимо сами на тај начин, што такву линију

повучемо идеално с помоћу одређених утврђених тачака (кућа, поједино дрво, гранични угао и т. п.) и ту линију узмемо за базис у раду.

Цртање на мрежи.

Ако је потребно, да се тачно нацрта неки предмет, који не заузима великог простора, а за тим је или сасвим или приближно сасвим раван, онда је најподесније цртање на мрежи (хартија, која је ишпартана на квадрате). То није бог зна како тешко и тако цртати може сваки, ко иоле има мало вештине. Цела ствар је у томе, да се површина, коју цртамо, подели на велике квадрате, а хартија за цртање у мале квадрате, који да буду у сразмери с оним првима.

Рецимо да нам је потребно, да тачно нацртамо извесан број крвних мрља, које су се сасушиле на патосу. Тада ћемо најпре нацртати квадрате на патосу, па за тим их пренети на хартију, наравно сразмерно мање. Ако је патос негде размакнут, т. ј. даске једна од друге растављене, онда се она руна одбија и не урачунава на хартији. Према томе, кад смо начинили мрежу на мрљама и на хартији, онда прегледамо кривудања и вијуге мрља и преносимо их на хартију. Ствар дакле врло проста и лака.

Укалуљивање и улупљивање.

То су технички радови, које може сваки извршити и који доста пута могу бити од драгоцене помоћи.

а) Укалуљивање

Практикује се онда, кад нам могу бити од потребе облици малих тела, која се из ма каквих узрока не би могла узети у природи и донети у суд. То на пример могу бити отисци неког избаченог танета, мали кварови на каквом зиду, облици неког намештаја, неког камена и т. д., ујед или греботине ноштију неког убијеног, за кога би се могло држати, да се бранио уједањем или гребањем, кључанице, облици кључева и хиљаде других сличних предмета.

За материјал узме се већином восак, а у случају потребе и иловача, тесто, угњечене мрве свежег хлеба и т. д.; али најбоље ће бити ова нарочита тестана маса: 100 делова калучука, 20 делова сумпора, 40 делова магнезије, 40 делова златног сумпора и 40 делова смоле од каменог угља (Dr. Koller, „Neuste Erfindungen und Erfahrungen“, 1893.). Исто је тако добар и восак за моделовање, који се добија, кад се 10 делова бела воска с два дела венецијанског терпентина измеша и истопа на блажој топлоти, после чега се у ту смесу додаје мало по мало штирке од крумпира докле се за дотични циљ и температуру, која тад буде владала, не добије право тесто. С тим воском за моделовање могу се лако и врло zgodно правити најбољи и најтачнији отисци. — Ако употребимо иловачу, тесто од брашна и т. д., у кратко ма какву смесу, која би имала воде у себи, не треба заборавити, да тако добијени модели бивају сушењем мањи. Кад се дакле тим смесама калупи, онда се шестаром узме мера и прибележи на хартију ради контроле. Како се врши ово калупљење, није потребно ни говорити. Угреје се восак и тиска у дотични предмет. Пошто се таквом манипулацијом не квари ни у колико оригинал, то се израђени отисак тачно прегледа, упореди с оригиналом и ради се све дотле, док нам отисак не испадне потпуно за руком.

б) Улупљивање.

За веће, плоснатије предмете ваља се служити улупљивањем. Оно се употребљава за репродукцију већих, неравних површина, које могу бити важне кад се истиче питање, како је постала нека озледа, пошто је неко на тај предмет могао да падне. Таква тела могу бити: веће камене плоче с удубљењима и испупчењима, површине зидова, веће партије дрва и т. д. Исто тако улупљивање се може употребити, кад су се неки предмети покварили у већем обиму, па кад се има да реши питање о постанку те позледе.

Улупљивање се врши овако: узмемо не сувише јаке, беле, обичне, чисте штампарске хартије, овлажимо је сунђером уквашеним у воду, а за тим је метнемо на предмет, који хоћемо да копирамо; пошто смо то учинили, онда по хартији ударамо мало мекшом четком од хаљина све дотле док хартија не уђе у најфинија удубљења. Ако хартија понегде испуца, преко пукотина метнемо другу овлажену хартијицу, па онда и по њој

ударамо четком, док се не изједначи с осталом хартијом. После овога се узме други табак хартије, који се сад не влажи водом, већ намаже књиговезачким туткалом, па се по том и она улупљује четком, док се с првом не изравна. Ако би ова два табака били танки или би други табак испуцао, метне се трећи, опет намазан туткалом. Ако је површина велика, настави се табак до табака, према потреби. У овом случају на саставцима табаци треба, да један преко другог за прет прелазе. На послетку ваља припазити, да горњи табак не буде шири од доњег, јер би се својим ивицама могао приленити за површину коју копирамо. (Свршиће се).

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

Од г. Ђорђа С. Вукићевића, писара општ. белушићске добили смо оваково писмо и питање.

Код суда општ. белушићске под 3 септембром тек. год. Бр. 1660 одбијена је једна забрана коју је поверилац тражио, на основу писмене исправе дужника. Радња по овој забрани текла је овако.

Када је поверилац донео акт са тражбом за забрану, суд га је навео у деловодни протокол и ставио на истом оваку наредбу:

„Позвати дужника одмах и саслушати га по § 19 грађ. судског поступка“.

Када је дужник на позив суда дошао он је на протоколу саслушања изјавио: Овај дуг сам исплатио код начелника среза..... о чему ево подносим квиту која означава тај дуг и за тога повериоца.

После овог саслушања суд је донео решење, пошто је тужени — дужник — доказао под истом квитом да је дуг исплаћен, потражилац забране одбија се од тражења као неумесног

Противу овога решења жалио је се заступник повериоца правозаступник, наводећи да је решење судско противно закону, јер општински суд не сме и не може вршити саслушања дужника када је тражи забрана, но мора забрану одмах одобрити пошто стоји исправа и исту удејствовати.

Износећи ову радњу судску г. Ђорђе овде износи ово своје мишљење:

1. Да се дужник мора претходно саслушати, па ма то било код јавних исправа, па тек онда приступити решавању забране, иначе ако се дужник не саслуша а забрана се одобри, онда она по жалби првостепеног суда пада, као незаконито и неправилно одобрена. Истина по §§ 449 и 450 грађ. пост. по писменим исправама, тужени се неће саслушавати, али то вреди за првостепене судове, а не и за општинске, коме се поступак у овом даном случају јасно обележава и прописује у § 19 грађ. пост., који искључује свако друго поступање, но тражи саслушање дужника.

2. § 9 грађ. суд. поступка гласи овако: Ако дужник да сигурност за оно што се забраном тражи, на пример, пошто се саслуша, положи новац потпуно, или квиту да је платио, као што је овде случај, онда нема потребе одобравати забрану, јер је дуг тражени наплаћен, и онда се тражена забрана не може одобрити.

Износећи ове своје разлоге он пита уредништво, да му се преко листа одговори:

1. да ли је решење општинског суда правилно и на закону основано.

2. да ли је обавезно саслушавање дужника и по забранама код општ. судова, па ма за доказ била поднета и исправа.

3. да ли ће се забрана одобравати и у том случају ако дужник на саслушању поднесе квиту или новац за исплату. Ово објасњење тражио је од нашег уредништва са тога, да би се знао у будуће управљати.

Ми му на ово одговарамо:

Решење општинског суда правилно је и на закону основано. Тако исто основана је и правилна радња која је решењу претходила. Правилно је са ових разлога:

По § 19 грађ. судског поступка увек пада свака радња суда општ. ако дужник није саслушан, дакле без тога пре-

дизног тражења и извршења истог, не може се приступити никаквом решавању.

На саслушању дужник поднетом квитом доказује, да је дуг платио. Значи да исти више не постоји и онда нема места одобравању забране.

Општински судови решавају по грађанском поступку, само у кругу своје надлежности и прописа §§ 449 и 450 грађ. пост. где се говори о кратком поступку, не примењују се код општ. судова, јер кратком поступку код истих нема места.

Одговор на задатак у 39 броју

На задатак штампан у 39. броју „Полиц. Гласника“, правилно су одговорили:

1. Владимир М. Живковић, писар општ. ропчевске
2. Милан П. Зарић, писар општ. ропчевске
3. Глигорије Мајдевац, писар општ. јасничке
4. Јанићије Николић, рачуновођа општ. власотиначке
5. Ђорђе Т. Станишљевић, писар општ. власотиначке
6. Рад. Марић, деловођа општ. змињачке
7. Рад. Бабић, деловођа општ. коњушке
8. Милан М. Гајић, писар општ. коњушке
9. Милија М. Раденковић, писар општ. бољевачке
10. Радомир Ј. Павловић, писар општ. крчмарске
11. Живојин В. Ивановић, писар општ. крчмарске
12. Љубомир И. Јовановић, писар општ. ракиначке
13. Светозар Ерић, писар општ. бањанске
14. Алекса Н. Миловановић, писар општ. в. планске
15. Милан Радосављевић, писар општ. ланишке
16. Младен Гајић, писар општ. бунарске
17. Бранко Радојевић, писар општ. драчке
18. Радојко Миладиновић, писар општ. кушићске
19. Живојин Ј. Шобић, деловођа општ. липолишке
20. Љубомир Ђ. Јовановић, писар општ. градачке
21. Миладин А. Пандуровић, писар општ. ноћајске.

Они су били зато, да ствари пописате треба одузети и предати одређеном стараоцу по § 466. грађ. суд. поступка и његовим изменама законом од 14 јуна 1898 год.; а да на парницу треба упутити *повериоца*. То је и правилно, јер, пошто је Милка поднела јавну исправу, која је код власти потврђена пре њене удаје, да је све пописане ствари донела мужу као мираз — спрему при удаји, то се ствари имају сматрати као њена искључива својина, на које муж има само право уживања; те по томе и по § 471 грађ. суд. поступка, морају се сматрати као ствари женине, и ко то хоће да спори, онда, пошто је она јача у праву, мора судским путем да докаже, као што то наређује горњи наведени пропис § 466 грађ. пост.

Погрешно је мишљење осталих општ. писара, који су у одговорима заступали гледиште: да ствари треба одузети и Милку жену упутити на парницу ради доказивања права својине, јер то би било противно јасним законским одредбама. — Таквих одговора било је у овој прилици врло много, и они су сви — *неправилни*.

САМ СЕБЕ ОСУДИО

— ПРЕВОД С ФРАНЦУСКОГА —

Било му је име Дезулијер, и било му је јако криво због тога. А грешно је: јер без сумње из мржње према томе имену и баналности на које оно подсећа, код Дезулијера се створила чудна страст за оргиналношћу.

Као оргинал, био је потпун и редак.

Нешто мало бавио се са свачим, са уметностима, са књижевностима, са уживањима, и најзад је дошао до тога да је себи створио један идеал — који се састајао у томе што је у свему тражио *непредвиђено*.

На први поглед, то не изгледа баш тако чудновато, и та теорија може само да означаје један љубопитан дух, који зазира од обичнога, који је жељан новог, као што су у опште сви људи који нешто стварају. Али чудноватост је била у томе, што је Дезулијер од те теорије био направио правило свакидашњег живота, и служио се њиме у опхођењу са светом, и у њој ишао до последњих граница ексцентричности. Он је био постао денди *непредвиђеног*.

* * *

Он је налазио да се оргиналност сретала само у променама, и био је створио ту аксиому, да човек никада не треба да личи на самога себе, нарочито телесно. Тиме се могу објашњавати необична промењивања његове ношње, његова гласа, чак и његове физиономије. Захваљујући разним средствима, он је свакога дана имао другачу главу, и живео као Протеј.

Дух му је био исто тако покретан као калејдоскоп, и у њему су се вртели као обојено стакло најневероватнији парадокси, најчудноватије идеје; то је била једна ломљива реч, идеја, слика, представа, резоновања, и био је у стању да заслепи човека који би зажелело да провиди тај фантазмагорични разум.

* * *

У осталом, то је било дивно обдарено створење.

Здрав, добре грађе, и под његовим позајмљеним цртама вирила је модерна лепота. Чудновате умне способности послужиле су му те је могао примити све врлине као и све пороке, све науке као и све уметности. Знала су се његова херојска и кукавичка дела, ствари снажног ума, несравњена парчад поезије и прозе, клице нове мелодије, нацрти по којима се могао видети будући велики уметник. У рукама његовим био је цео генијељ људски.

Али он није ишао до дна, под изговором да је то банално. Задовољавао се тиме што би казао да он зна како може бити велики човек, велики песник, велики музичар, велики уметник, и да се одриче тога, јер су то величине и сувише вулгарне за њега.

— Све то, говорио је он, старо је као и сокаци. Ништа не налазио у томе што ћу бити бог мога века, јер то ја и јесам. Ах! мене би занимало да постанем тај бог, када бих био животиња. А и то су људи већ видели.

Обично су га сматрали за луду. Неки су га пак држали за неку врсту Антихриста.

Али тај Антихрист био је и сувише танано ексцентричан да би веровао у сама себе.

— Када би Бог постојао, рече он једнога дана, а када бих ја то био, не бих био толико глуп да не докажем да нисам Бог.

* * *

Са таквим теоријама, Дезулијер је могао живети само у Паризу и у наше доба; и он би без сумње спокојно проживео дуге године, узнемирујући само неколико пријатеља, забављајући гомилу, да није одиста био генијалан човек.

Обичном оргиналу доиста не би ни на ум пало да учини најзад последњу ексцентричност која би га живота стала.

Он науми да убије своју љубазницу, да је балсамује и да даље буде њен љубавник.

Злочин је био учињен са толико знања, са таквом новошћу обазривости, да је остао непронађен.

Тајна садичне чудовишности била је баш банална Дезулијеру. Он нађе да то није велика оргиналност бити чудовиште и измаћи се правди. Он потказа сама себе, без икакве гриже савести, што је било битно *непредвиђено*.

Цео Париз једним криком ужасну се од злочина, и наскоро цео свет упре погледе на Дезулијера.

* * *

Био је тренутак сада или никада не бити обичан, и требало је наћи *непредвиђено* посред вулгарности затвора, касационога суда, гилотине. Дезулијер не изневери свој позив.

У Мазасу није водио бриге ни о својој одбрани, ни о својој болесној популарности, него је на своме телу изводио тајне животињскога магнетизма, и тај филозофски спис преносио у једносложне сонете. После трећег сонета, окану се тога, јер је видео да је то *могуће*.

* * *

Пред судом био је ванредан.

Његов адвокат, један од најславнијих, и кога је занимала тешкоћа самога случаја и немарност клиента, дао је такву

одбрану да је поколебао поротнике и побио доказе државнога тужиоца. Имао је толико обиље необоривих доказа, такав излив милосрђа, тако победоносну речитост, да је невиност Дезулијерова била јасна за цео свет, и његово ослобођење обезбеђено.

Председнику су биле сузе у очима када је запитао оптуженога да ли има још штогод да дода у своју одбрану.

— Господо, рече Дезулијер, желим пре свега да изјавим моје највеће дивљење моме браниоцу, који је сада изнео узор дело француске судске речитости. Ја имам да му приметим само на једно место његовога дивнога говора.

И Дезулијер, дохвативши се једнога спореднога места из беседе адвокатовете, поче сипати нову светлост, и коначно задоби општу симпатију.

— На несрећу, продужи он, ја не могу толико похвале да одам господину државном тужиоцу, који ми изгледа испод страховитога задатка који му је друштво поверило.

Цео суд се запрепасти, државни тужилац позелени, порота се поче збуњивати.

Али све то није ништа било према ономе, када Дезулијер, пошто је нагласио сва слаба резоновања државнога тужиоца, поче од дна до врха да износи нову оптужбу. И са каквим маром! са каквом уметношћу! са каквом силином! Он баца нову светлост на сву гнусобу свога злочина, на комаде сруши зграду одбране, своју кривицу доказа тако мајсторски да више није могла остати никаква сумња. Он преокрете мишљење свију као старе рукавице, и задоби оно што је хтео: *непредвиђени* резултат да сам себе осуди на смрт.

* * *

Последње тренутке свога живота провео је у изналажењу једнога новог корака у игри и једнога соса за остриге.

Када је свештеник дошао да га исповеди, он затражи да се по прво пред њиме исповеди; и, када је овај то учинио, он се не исповеди, него се задовољи тиме што рече свештенику:

— У вашој беседи од малочас ви сте навели једну реченицу Светога Августина. Она је од Тертулијана, из деветога става његовог *De cultu faeminarum*. Идите с миром, сине мој, и не цитирајте више!

И поред своје манитости и јачине карактера, Дезулијер се узнемири када виде гилотину.

Не што га је био страх! Он се само ужасавао од једне тако баналне смрти после једног тако ексцентричног живота. Било му је непријатно да помисли да ће му врат бити пресечен, као ма коме, као каквом вулгарном Тропману. Лупао је главу тражећи како би могао бити гилотинисан на непредвиђен начин.

И на сваки начин нашао је. Јер његово лице, док се пењао на губилиште, сијало је радосним осмехом.

Пусти да га положи на кобну даску.

У тренутку када се механизам покрете, он се страховито напреже, покида везе својом херкулском снагом, одбаца се у назад, тако да му глава не оста до врата у месецу машине.

Сечиво паде и пресече преко средине Дезулијерову лобању.

* * *

Он је био нашао *непредвиђено* гилотине!

ЗЛОЧИН И КАЗНА

РОМАН Ф. М. ДОСТОЈЕВСКОГА

с руског Јефта Угричић

28

— Да. Јесте ли о томе чули?

— Разуме се, у суседству...

— Јесу ли вам познате појединости?

— Пе могу рећи; али мене занима при ономе друга околност, тако рећи цело питање. О томе већ и не говорим, како су се преступи у нижим слојевима за последњих пет година умножили; не говорим ни о непрестаним разбојништвима и палевинама, које се свуда догађају; за мене је од свега најчудније то, што се преступи и у вишим друштвеним слојевима на

исти начин умножавају, и, тако рећи, иду упоредо. Тако, се, на пример, чује, како је онамо некадашњи ђак опљачкао на друму пошту; тамо су опет први људи, по својим друштвеним положајима, правили лажне банкноте; овамо, у Москви, хватају читаву дружину, која је правила лажне обвезнице последњег лутријскога зајма, — и међу главним саучасницима налази се један лектор опште историје: онде, опет, убијају у иностранству нашега секретара из новчаних и загонетних узрока... И ако је сад ова баба зајмодавка убијена неким из бољег друштва, јер мужици не дају златних ствари у залог, онда чиме да се објасни ту с једне стране развратност образовнога дела нашега друштва?

— Економских је промена много... одазва се Зосимов.

— Како да се објасни? умеша се Разумихин. — Па ето, баш и сувише укорјењеном одвратношћу према раду и могло би се то објаснити.

— То јест... како ви то мислите?

— А шта је одговорио у Москви, ето тај лектор ваш, на питање: зашто је правио лажне обвезнице? „Сви се богате на разне начине, па се и мени прохтело, да се брзо обогатим“. Речи се тачно не опомињем, али је смисао, да се без муке, на туђ рачун, брзо обогати! Навикли су да на готово живе, да ходе туђом помоћу, и жвакано да једу. Е, а кад кучне одсудан час, онда се сваки покаже шта вреди...

— Али, онда, где је морал? И, тако рећи, закони...

— Ама, због чега се ви бринете? изненада се умеша Раскољников. — То се баш слаже с вашом теоријом!

— Како то — с мојом теоријом?

— Па изведите до краја све, што сте малочас проповедали, и изиће ће, да се људи могу убијати...

— Молим, молим! узвикну Лужин.

— Ама није он тако мислио! одазва се Зосимов.

Раскољников је лежао блед, са уздрхталом горњом усном и тешко је дисао.

— Све има своје границе, с важношћу продужи Лужин; — економска идеја још није изазивање на убиство, и ако се само узме.

— А је ли истина, да сте ви, прекиде га на једанпут опет Раскољников гласом, који је дрхтао од злобе и у којем се огледала некаква радост, што вређа, — је ли истина, да сте ви рекли својој невести... онога истог тренутка, кад се вашем предлогу одазвала, да се највише радујете томе... што је она просјакиња... јер је паметније узети жену из сиротиње, да би се после над њом господарило... и да би јој могли пребавивати и подсећати је, колико сте јој добротинастава починили?...

— Драги господине! срдито и раздражено узвикну Лужин, сав успламтео и збуњен: драги господине... тако искренисти смисао!... Опростите, али ја вам морам рећи, да гласови, који су до вас дошли, или боље рећи, који су вам донети, немају ни сенке здраве основаности, и ја... могу мислити ко... једном речи... та стрела, ваша мамица... Она ми се и без тога учинила, поред свију својих, у осталом, одличних особина, учинила ми се занесена својим романтичним мислима... Али ја сам, при свем том, био хиљаду врста далеко и од предпоставке, да би она у тако накарађеном фантастичном облику могла ствар разумети и представити... И најзад... напоследку...

— А знате шта? узвикну Раскољников, придижући се на јастуку и гледајући га сасвим из близа погледом, што је севао и кроз продирао: — знате ли шта?

— Па шта? Лужин стаде, те је чекао са увређеним и пркосним изразом лица.

Ћутање је трајало неколико секунда.

— Е, па то, што ћу вас ја... ако се још једанпут усудите... споменути ма једну реч... о мојој матери... бацићу вас стрмоглавце низ степенице!

— Шта је с тобом?! повика Разумихин.

— А, дакле то ли је оно! — Лужин пребледе и уједе се за усницу. — Чујте ме, господине, поче он непрекидано и уздржавајући се свима силама, али ипак тешко дишући, — ја сам још мало пре, на првом кораку, запазио вашу нељубазност, али сам нарочито остао овде, да бих дознао више. Много бих могао да опростим болеснику и рођаку, али сад... вала... никада...

— Ја нисам болестан! викну Раскољников.

WWW.UNILIB.RS У толико горе...

— Вуците се до ђавола!

Али је Лужин већ и сам излазио, не довршивши својих речи, провлачећи се поново између стола и столице.

Разумихин овога пута устаде, да би га пропустио.

Не гледајући ни на кога, па чак не климнувши главом ни Зосимову, који му је већ одавно давао знаке, да остави на миру болесника, Лужин изиђе, подигнувши из опрезности свој шешир управо до рамена, кад је, сагнувши се, излазио кроз врата. Чак и на прегибу леђа његових као да се у тај мах могло видети, да односи са собом ужасну увреду.

— Ама, како је могуће, како је могуће на тај начин? говорио је пренеражени Разумихин, климајући главом.

— Оставите, оставите ме сви! у беснилу повика Раскољников. — Ама хоћете ли ме најзад оставити на миру, мучитељи! Ја вас се не бојим! Ја се никог, никог се сад не бојим! Одлазите од мене! Хоћу да сам сам... сам, сам, сам!

— Хајдмо! рече Зосимов, климнувши главом Разумихину.

— Та, молим те, зар га је могуће сад овако оставити?

— Хајдмо-те! постојано понови Зосимов и изиђе.

Разумихин се замисли мало, па потрча да га стигне.

— Могло би бити горе, кад га не би послушали, рече Зосимов већ на степеницама. — Не смемо га дражити...

— Шта је њему?

— Кад би се само могао везати за какву пријатну мисао, лако би ми било! Мало пре је био још снажан... Видиш, он има нешто у глави! Нешто тешко, што га притискује... Тога се ја веома плашим; а биће да имам право!

— А можда је то овај господин, овај Петар Петровић! По разговору њиховом изгледа, да он хоће да узме његову сестру и да је Рођа о томе, пред саму болест, добио писмо...

— Да; баш сад га је донео ђаво овамо; можда је све покварио. А јеси ли ти опазио, како је Раскољников према свему равнодушан, на све оћуткује, изувевши једну ствар, која га свагда заинтересује: оно убиство...

— Јест, јест! прихвати Разумихин; — сасвим сам добро запазио! Интересује се, плаши се. То су га застрашили баш оног дана кад се разболео, у полицији, код кварталног старешине; пао је у несвест.

— Ти ћеш ми то вечерас испричати потање, а ја ћу ти после што-шта рећи. Он ме веома занима, веома! Кроз по сахата свратићу да видим... Запаљење, у осталом, неће напустити...

— Баш ти хвала! А ја ћу дотле да причекам код Пашењке и послаћу Настасију, да га надгледа...

Раскољников, оставши сам, с нестрпљењем и мрзовољом је погледао на Настасију, али је ова још оклевала да оде.

— Хоћеш ли сад да пијеш чаја? упита она.

— Доцније! Хоћу да спавам! Остави ме...

Настасија изиђе. (Наставиће се).

ИЗ СУДСКЕ МЕДИЦИНЕ.

(НАСТАВАК)

12. Пример

Самоубиство постигнуто ударом шиљастог метка у срце.

Често се дешава, да су отвори од рана, које производе убојни меци, тако малени, да човеку изгледа просто невероватно, да је услед такве повреде могло извесно лице остати на месту мртво. Овај је случај такође вредан пажње, што је отвор ране био и сувише мали, а био је произведен шиљастом куглом. Да је то био случај самоубиства, служило је за доказ и то, што су у џепу лешине нађени меци, који су се потпуно слагали са мецима у лешини нађенима. С леве стране груди, од прилике код шестог ребра, нађено је једно тврдо, мрко-црно место, величине једног талира, и покрај тога, на томе месту беху мање опрљене. У средини тога опаљенога места била је раница оштрих ивица, и готово се могло рећи, да није била ни иоле отворена, јер је личила просто на убуд. На шестом ребру нађена је такође рана оштрих ивица. Кугла је отишла даље право у средину срца, и прошав кроз њега пробушила је плућну ивицу, па се задржала у леђима, те није ни могло бити излазног отвора. Метак је лако нађен.

13. Пример

Смрт произведена повредом пречаге. Некакав калфа у једној свиларској радњи имао је једну љубазницу. Једном се због неке обичне ствари посађају њих двоје, и он испали из пиштоља један метак на њу. Она паде, али не одмах мртва. Другим метком, који је имао, тај раденик, покуша да одузме себи живот, али ипак промаши. Још жива његова љубазница рече му да се прободете, и он то одмах и покуша са једним ножем, који је служио за сечење хлеба, и са два бријача. Кад је видела још жива девојка, да јој је драган још у животу, она му рече, да би се могао обесити! Он покуша и то; веже мараму о врата, и покуша да се обеси, при чему изгуби свест. Девојка је готово одмах и умрла, а он би затворен, и доцније осуђен на смрт; царском милошћу смртна казна замењена му је робијом.

Три дана по извршеном убиству сецирана је лешина, и онда је већ била позеленела за распаѓање. Између седмог и осмог левог ребра прокуљао је стомак у величини дечје главе. Спољашња је рана била дугачка два цола, а отвор јој је био велик један пол. Ивице ране биле су унутра угнуте, влажне и несугилиране, а овде се онде могаху видети црно-сиве тачкице од барута. Оба су ребра била неповређена, а ни једна цигерица није имала крви. Ни срце, ни велики крвни судови нису били повређени, већ је само цела лева половина пречаге била поцепана и на њој су биле неједнаке јако сугилиране ивице. Услед тога што је тако била поцепана пречага, стомак је могао да се крене са свога места. Трбушни органи нису били повређени и код њих није било ни трага од кугле. Као што се види, смрт је овде произведена несумњиво повредом пречаге.

14. Пример

Сумња у самоубиство. Ране од метка у цигерици. У Фридрихсхајну су нашли на сокаку мртвог једног младог човека. Кад је стражар чуо пуцањ, он је потрчао у правцу, где је чуо пуцањ, и учинило му се, да је видео, да некакав човек бежи. Та околност, као и то, што је револвер нађен на петнаест корачаји од лешине, породила сумњу код иследника, да је то био случај убиства. Ухапшене су биле одмах две сумњиве особе, и код једне је нађено и праха и олова, али пошто се те кугле нису могле употребити за онај револвер, то обе особе буду одмах и пуштене.

При сецирању је нађена велика, округласта, два цола у пречнику велика рана од метка, са опаљеним ивицама од барута. Куршум је ударио у срце, а повредио је и цигерицу. По спољашности ране увидело се, да је пуцано из близине, што је већ близак доказ за самоубиство, а уз то је још и нађено у џепу лешине писмо, у коме вели, да самовољно одузима себи живот, те је тако утврђено, да је то био случај самоубиства.

(Наставиће се).

РАСПИС *)

Свима полицијским и општинским властима

(СВРШЕТАК)

56. Јован Ђорђевић из Салаковца, окр. пожаревачког.
57. Јован Станисављевић - Пантовац из Дружетића, окр. ваљевског.
58. Милутин Ивановић из Жагубице, окр. пожаревачког.
59. Мијаило Јанковић из Крагујевца.
60. Мита Туфегџић из Вранова, окр. подунавског.
61. Марко Станишић из Моштанице, окр. подунавског.
62. Никола Јовановић из Београда.
63. Никола-Гача Џоловић из Бугарске, осуђен у Неготину.
64. Никола Јовановић - Сердар из Турске, осуђен у Алексинцу.
65. Никола Јоновић - Радин из Табаковца, окр. крајинског.
66. Никола Гавриловић из Аустрије, живео у Београду.

*) Никодије Микић, из Д. Видова, осуђеник беогр. казненог завода, за кога смо у прошлом броју донели потерницу, — ухваћен је по извешћу управника завода, још концем јула тг. на неколико дана по извршеном бегству. С тога је погрешно донета његова слика поново и престаје свака потреба за тражење његово. (Ур.)

67. Никола Драгојевић из В. Плана, окр. подунавског.
 68. Павле Стојић из Ноћаја, окр. подринског.
 69. Петар Пауновић - Давидовић из Пересница, окр. пожаревачког.
 70. Ранђел Николић из Турске, живео у Глибовцу, окр. подунавском.
 71. Радивоје Илиј из Прхова, окр. пожаревачког.
 72. Радојца Видаковић из Славковице, окр. ваљевског.
 73. Риста Петровић из Турске, осуђен у Јагодини.
 74. Стеван Ђорђевић из Трновча, окр. подунавског.
 75. Светозар Петровић - Пешић из Лазаревца, окр. подринског.
 76. Сава Грбовић из Ерцеговине, живео у Ужипу.
 77. Станко Ђорђевић из Бошњана, окр. моравског.
 78. Станоје Милојевић из Војске, окр. моравског.
 79. Светозар Томић из Пожаревца.
 80. Страин Митовић из Положнице, окр. ужичког.
 81. Стеван Илиј из Пожаревца.
 82. Стеван Радосављевић из Качунице, окр. рудничког.
 83. Стеван - Мија Јовановић из Босне, живео у Шапцу.
 84. Спасоје Петровић - Влашче из Пољане, окр. моравског.
 85. Тодор - Тоша Величковић из Свилајница, окр. моравског.
 86. Таир Плавић из Шапца.
 87. Тома Констандиновић из Топонице, окр. тимочког.
 88. Павле Здравковић из Врање.
 89. Паун Трујић из Исакова, окр. моравског.
 90. Шандор Фејир из Аустрије, живео у Шапцу.
 91. Ђорђе Јанковић из Ваљева.
 92. Ђорђе Николић из Гумеришта, окр. врањског.
 93. Ђорђе Ивановић из Селевца, окр. подунавског.
 94. Јова Стефановић - Симић из Босне, живео у Јагодини.
 95. Милета Радивојевић из Прахова, окр. пожаревачког.
 96. Никола Станковић из Каленића, окр. ваљевског.
 97. Најдан Стојановић из Црљена, окр. подунавског.
 98. Јоца - Јосиф Прица из Аустрије, живео у Смедереву.
 99. Гига Балан из Хрватске, живео у Смедереву.
 100. Милан Грујић из Београда.
 101. Мијанло Петровић из Врање.
 102. Јован Илиј из Батинца, окр. моравског.
 103. Мата Пећанац - Петровић из Босне, бив. келнер у Петровцу, окр. пожарев., осуђен у Смедереву.
 104. Сава Павковић из Пањевца, окр. моравског.
 105. Илија Белић из Букуровца, окр. крагујевачког.
 106. Филип Петровић из Аустрије, живео у Смедереву.
 107. Радосав Марковић из Крагујевца.
 108. Јован Тодоровић из Крагујевца.
 109. Новица Павловић из Коцеља, окр. рудничког.
 110. Јован Петровић из Кормана, окр. подринског.
 111. Илија Милетић из М. Митровице, окр. подринског.
 112. Живета Милошевић из Г. Комарице, окр. крагујев.
 113. Љубомир Ј. Јовановић из Мишљеновца, окр. пожарев.
 114. Милосав Милетић из Кусића, окр. пожаревачког.
 115. Марко Миленковић из Пожаревца.
 116. Ђорђе Радосављевић Циганин из Јагодине, окр. моравског.
 117. Божидар Шушкић из Дубоне, окр. подунавског.
 118. Траја Томић из Ракове Баре, окр. пожаревачког.
 119. Сава Мијаиловић из Врање.
 120. Стојан Атанацковић из Крушара, окр. моравског.
 121. Живојин Начић из Неготина.
 122. Тодор Митровић из Придворице, окр. подунавског.
 123. Тома Павковић из Богосавца, окр. подринског.
 124. Марко Глигоровић - Глигорић из Г. Љубовића, округа подринског.
 125. Милош Јанковић из Стамнице, окр. пожаревачког.
 126. Мита Дујин из Петрова Села у Аустрији, осуђен у Београду.
 127. Милан Ђуришић из Београда.
 128. Јоца Мандић из Митровице аустријске, живео у Шапцу.
 129. Илија Величковић из Ропчева, окр. подунавског.
 130. Јован Паун - Кржан из Дубоке, окр. пожаревачког.

С тога моле се све власти полиц. и општинске, да у своје реону ова лица брижљиво потраже, и пронађене овој управи спроведу, или у случају, ако ма шта о њима сазнаду, да о томе

ову управу известе, како би се ради хватања њихова од стране ове управе нужни кораци учинити могли.

Управ. беогр. казн. завода
Јевђ. Марковић.

Т Р А Ж Е С Е

Управа града Београда тражи ова лица*):

(НАСТАВАК)

Илију Вуловића, бив. ђака V-ог разреда гимназије у Београду. Илија је родом из Црне Горе, има 18—19 година, високог је стаса, добро је развијен, смеђ је; у последње време живео је у Смедереву;

Данила Јовановића, бив. посредника за набавку млађих у Београду. Данило је родом из Далмације, има му 35 до 37 год., високог је раста, црномањаст

Саву Радловића, бив. чиновника жељезничке дирекције у Србији, родом из Црне Горе;

Ђорђа Радловића, родом из Мостара, који је до пре неколико месеци живео у Београду. Ђорђе се издаје за трговца.

Ђоку Марковића, бив. закупца скела у српској Митровици. Ђока има 35—36 год., повисоког је стаса, смеђ је, добро развијен;

Владислава Добричића, бив. шпекуланта из Крушевца. Владислав има 32—34 год., повисоког је стаса, црномањаст је.

Михаила Степановића, самозваног „Рада Космајца“ из Београда. Михаило има 25 год., малог је раста, плав је, издаје се за књижевника.

Николу Јанковића из Београда. (Наставиће се).

Светозара Миловановића, бив. писара општине лукавске, у срезу нишавском, тражи начелник истог ср. актом Бр. 8908. Пронађеног му треба стражарно спровести. Акт Управе града Београда Бр. 24283.

П О Т Е Р А.

Ладислав Најер, из Осека у Аустро-Угарској, човек у својој 34. години, средњег раста, дугуљастог лица, густе косе,

с брадом и прним кривудавим брковима, врло кратковид, носи наочаре на начин који пада у очи, црномањаст, има лепе, беле и крупне зубе, у говору запиње; на темену има чворугу, — побеглао је из Осека пошто је на превару учинио више дугова у знатним сумама. Уза се има пасош за иностранство датирани под месецом августом ове године.

Дирекција осечке полиције известила нас је и раније о бегству овога Ладислава, и ми смо у прошлом броју на стр. 312. донели потерницу. Сад нам је послала и ову слику да је у цели лакшег проналаска бегунца,

донесемо у нашем листу. И од стране Управе града Београда наређује се потера за њим. Ко га ухвати или поткаже добиће награду од хиљаду форината. О проналаску треба известити Управу града Београда или наше Уредништво.

Милан Марковић, калфа обућарски, родом из Ниша, решењем начелства округа нишког стављен је под кривичну

*): Власт, која ухвати ма које од ових лица, нека о томе одмах известити Управу града Београда, ради даљих наредба.

истрагу и у притвор због тешке телесне повреде, нанете Милораду, сину Стојадина Стаменковића, надничара из истог места. Милан има 16 година, средњег је раста, црномањаст, љосав. Он је у бегству, па с тога нач. округа нишког моли зве полиц. власти, да га у својим домањима потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу с позивом на акт. Бр. 16175. Пронађени Милан може се спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 24302.

Сретен — Цавра Сретеновић — Јовановић, лопов, коцкар и варалица, који је 2 августа тек. год. пуштен са петогодишње робије, на коју је био осуђен због крађе, — извршио је неколико превара у срезу тамнавском, издајући се за „Мирка Љубичића, учитеља“. Сретен који је у бегству, родом је из Крагујевца, има 22 до 23 год., високог је стаса, очију плавих, носа великог и кукастог, у лицу је плав. Од одела има на себи црни сако капут и црне панталоне, на глави браун полуцилиндер, на ногама ципеле на шпирале. Собом носи и штап са монограмом „М. Љ.“ Начелник среза тамнавског депешом од 3. тек. мес. Број 10445, моли све полициске власти да Сретена у својим домањима живо потраже, и у случају проналаска њему стражарно спроведу. У циљу бржег проналаска Сретеновог ми му износимо слику, а сликали смо га док је још на осуди био. Акт Управе града Београда Бр. 24299.

непронађени само пет*) осуђеника. Од овог броја у прошлом броју донели смо двојицу,**) сад опет ову двојицу:

1. **Димитрије — Мита — Дујин**, Бр. 17 родом из Петровог Села у Аустро-Угарској, побегао је из кладовске тврђаве још 9. фебруара тек. год. Има му 57 год., средњег стаса, просед, ћелав. Опширнији опис о њему у бр. 6. т.г. на страни 48.

2. **Илија Величковић** бр 2738 родом из Ропочева у ср. космајском; има му 30. год. високог раста, у опште смеђ. Побегао је са рада из Љубичева 21 јула ове године. Опис у бр. 30 на стр. 232.

Пети је осуђеник **Јован П. Кржан** из Дубоке, окр. пожарачког, чија је слика изнета у 35 броју „Полиц. Гласника“ на стр. 272. и коју ћемо поново донети у идућем броју.

Радивоје Радовић, продавац књига и позната варалица, родом из Крушевца, има 19—20 година, омален, црномањаст, прћавих усана, жмирав, извршио је једну превару у Београду г. Даворину Јенку, музичару и композитору, у вредности 108.50 динара, па побегао. Радивоје је за оваке сличне преваре осуђиван више пута иступно и крушевачким првостепеним судом на месец дана затвора. Упр. гр. Београда моли све полициске власти, да Радивоја у својим домањима живо потраже и у случају проналаска њој стражарно спроведу с позивом на Бр. 24610. У циљу што бржег хватања Радивојевог, износимо му слику, коју смо једном сличном приликом већ изнели у броју 53. нашег листа од пр. год., по којој је тада познат и ухваћен.

Мијат Мидовановић, бив. слуга Алексе Станисављевића, механиче у Шапцу је извршио опасну крађу своје газди и побегао. Мијат има 17—18 год., средњег је стаса, очију плавих, обрва смеђих; родом из села Макаца у срезу рамском. Наређује се тражење.

Пронађеног треба стражарно спровести начелству окр. подринског с позивом на Број 6436. или Управи града Београда на Бр. 24525.

Вегунци с робије. У овом броју свршавамо списак осуђеника Управе београдског казненог завода, који се у бегству налазе. — Као што смо у прошлом броју казали, од како излази „Полициски Гласник“ и осуђеници сликани, ми смо за сваког одбеглог донели слику у потерници. По њима су остали

УХВАЋЕНИ

Ђорђе Радосављевић, скитачки Циганин, који је тражен потерницом у бр. 37 на стр. 288 нашег листа ухваћен је по истој у Аранђеловцу од стране општ. суда, и спроведен начелнику ср. лужичког. Исти ср. начелник извештавајући о овоме уредништву, извештава и све полициске власти, да је престала потреба за даље његово тражење.

Илија Величковић, родом из Бугарске, одбегли десетогодишњи робијаш, чију смо потерницу са сликом донели у бр. 30. нашег листа од 24. јуна тек. год., на дан 6. овог месеца опкољен потером начелника среза јасеничког, ухваћен је у селу Буковику.

Начелник среза јасеничког, округа крагујевачког, депешом од 6. овог мес. Број 17696. моли све власти у земљи за извештај: да Илија није учинио какво казниво дело; а може се јавити и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 24668.

*) Погрешно је речено у пр. броју да је десет њих непронађених; рачунали смо и неке који су похватани и водили их у непронађене.

**) Никодију Микића не рачунамо, јер је пронађен. (Види приредбу у списку овога броја)

За фотографску радионицу „Полициског Гласника“ потребан је шегрт. Он треба да је из Београда или да има овде фамилије где ће поживати; да није млађи од 15. година, и да поднесе уредништву уверу од два добра грађанина о своје владању.

Пријава у Уредништву између 9 и 10 часова пре подне, сваког дана до 1. новембра ове год.